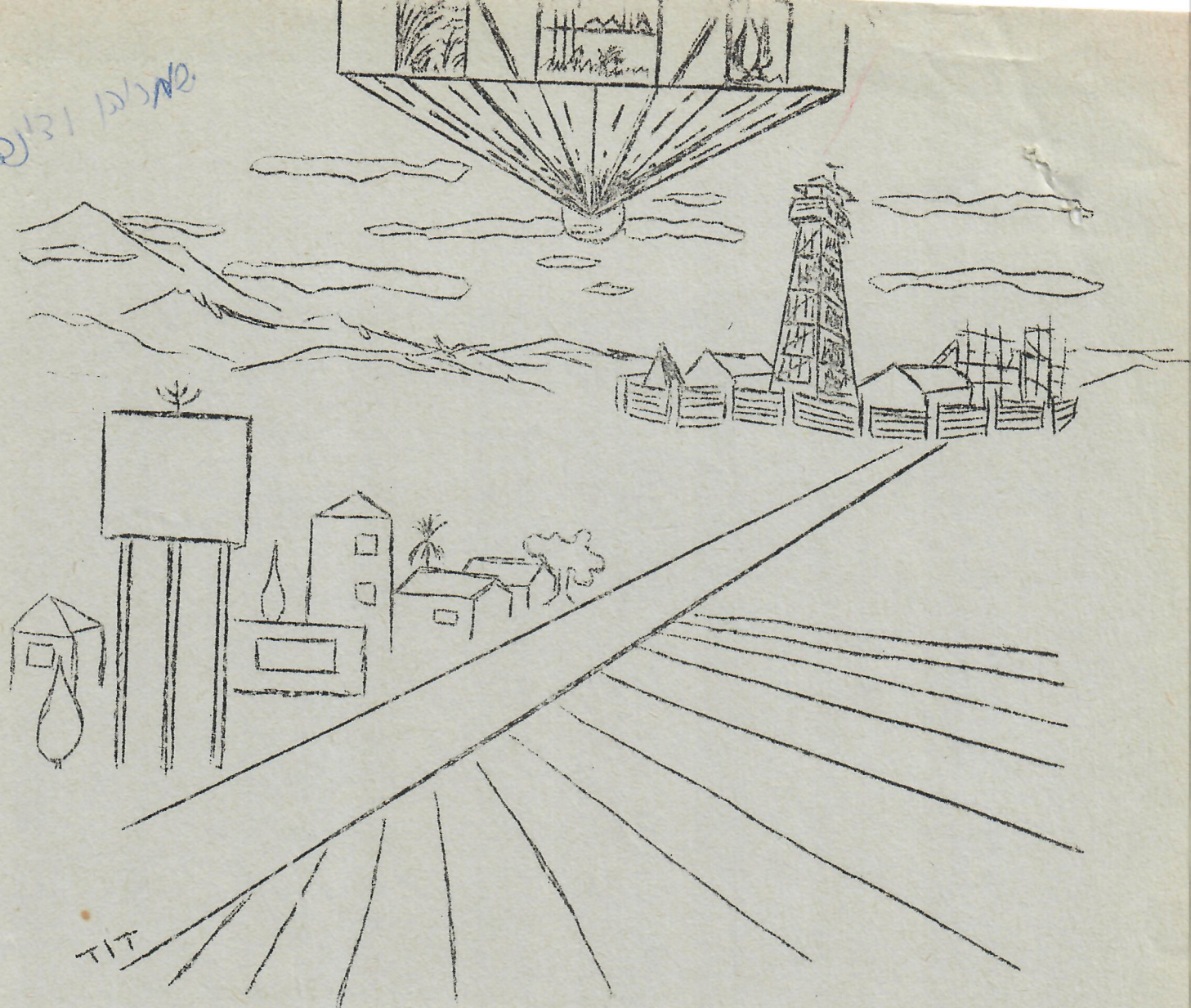

מחנה ויני

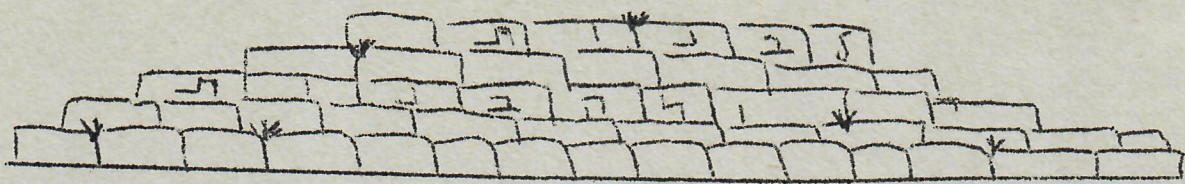

ולחפזות

לבנות

גרעין גולן עולה לכפר הרוב
י"ג תמוז, תשל"ד

מס. 3, סיון - תמוז
הבידורה האחרונה בדגני א

Essays

האתגר עברית	דב	1
The Challenge: Hebrew	DOV	3
Report: Sixth Convention of the Ichud	RONNIE	8
Joel's Philosophy Corner	JOEL	11
Reflections on Settlement	GUY	12
כתבה: מזכרונות הילדות	שמד'הו	15
הק'בוצניק המכוער	עלון: דן	26
The Ugly Kibbutznik	ALON: DAN	26

Poems & Prose

What's in a Name	David B	4
Untitled	Barbara	5
Remains of an Old War	Marvin	7
הוא לא ישוב	דב	9
ללא כותרת	דב	9
Untitled	Leona	10
Untitled	Barbara	13
How the Dreamer	Howard	16
א'ך החולם	הוארד	20
What am I doing Here?	Shoshana	23
השומר	ג'א-בן-משה	25
Untitled	Leona	28
Morning Scene	Marvin	29
שיר פ'דידה לדגניה	ג'א-בן-משה	30
Crazy Lazar	Red Daniel	31

ה א ת ג ר - ע ב ר י ת !

אין אנו מוכרחים להלחם לתחית שפתנו הלאומית, אך עלינו להלחם עם טחננו ללמנו היטב עברית ולהשתמש בה תמיד. צמח באקלים אחר מוכרח להאבק כדי להסתגל לתנאים האחרים. אם אינו משתמש הוא כומס. ככה זה עם האדם - אם לא יסגל את הלשון, הוא לא יהיה מסוגל להחזיק מעמד ולהיות חלק חיוני של החברה.

כשעלינו ארצה מארה"ב, באנו להוולד מחדש, עזבנו חברה בה לא יכולנו להשלים את עצמנו כיהודים (לא רצינו להיות בשני עולמות - עולם יהודי ועולם של התבוללות), כתינוקות אנו מגששים בעולם שברובו עברי ואנו מתחילים לפלוט את המילים הראשונות שלנו בשפה "חדשה", שפה שבעצם רק חדשה בשבילנו, אך שפה עתיקה ומחודשת.

איננו יכולים להסתפק ב"רק להסתדר בעברית", אנו צריכים לגדול עם השפה.

כתינוקות אנו מאושרים, כשקמים אחרי הלילות הראשונים שחלמנו בעברית !

אין אף שפה אחרת שתוכל לבטא את המיוחד שיש בעמנו, הנביאים שלנו הקיצו את העם בעברית והחלוצים הגשימוהה, התנגדו בחריפות לאידיש ולכל שפה אחרת, חוץ מעברית - לשפתינו, כי השפה כוללת את המנטליות של העם. החלוצים לא רצו לחשוב במושגים של ה"שטטל" או של הגלות, עלינו להשתלט בשפתנו (באהבה רבה או בכח), כי בשפתנו אנו זוכרים וחיים וחולמים. שפתנו עברית, מעוררת בכולם את תפארתנו ואת ההסטוריה הישנה והעשירה שלנו בארץ זו. הכל מתנהל בעברית בכל הארץ ובמיוחד בקיבוץ שלנו.

לא יתכן שחבר יהיה נחות מזולתו רק מסיבה שאינו יודע את שפתנו והוא כן יהיה נחות אם אינו יכול לקבל תפקיד או לא יכול להשתתף באסיפות או חוגי דיון. כדי ליצור תרבות משותפת אנו צריכים שפה משותפת עם חברינו ועמנו.

נראה לי, שאין דבר יותר חשוב בשבילנו או כל עולה חדש מללמוד עברית. צריך ללמוד לדבר בשטף, לקרוא ולכתוב מאמרים טכניים כדי להקלט וכדי לבנות ולהיבנות.

כשנעלה לחרוב מחר, בואו נבחר את הדרך הקשה והכרוכה במאמצים - בואו נוחיל להתעקש ולדבר כולנו בעברית בלבד. בואו נבנה וניבנה.

THE CHALLENGE: HEBREW!

We do not need to fight for the rebirth of our national language. But we must struggle with ourselves to learn Hebrew well and to use it always. A plant in a different climate must struggle in order to adopt itself to the different conditions. If it does not strike roots then he will not survive. So it is with man-if he does not acquire the language, he will not be able to stand firm and be an essential part of the society.

When we made Aliyah from the United States we came to be born/anew. We left a society where we could not fulfill ourselves as Jews-(we did not want to live in two worlds- a Jewish world and an assimilated world.) As infants we grope in a world which is mostly Hebrew. We begin to emit our first words in our "new" language. A language which is actually only new to us, an ancient and renewed language.

We can not be satisfied with just getting by in Hebrew. We must grow with the language. Like infants we are joyous when we awaken after our first nights when we dreamed in Hebrew !

There is no other language which can express the uniqueness which is in our nation. The prophets awakened the nation in Hebrew and the pioneers realized it. They bitterly opposed Yiddish or any other language other than Hebrew for our language, for a language envelops the mentality of the nation. The pioneers did not want to think in concepts of the "Shtetl", nor of the diaspora. We too must have command of our language (to learn with great love or by force). For in our language we remember, live, dream ! our language, Hebrew awakens in all of us our glory and our ancient and rich history in this country.

Everything is conducted in Hebrew all over the country, and especially in our Kibbutz. It cannot be possible that a chaver will be inferior to another just for the reason that he does not know our language. But he will be inferior if he cannot accept a responsible position or participate in Asephot or discussion sessions. In order to create a common culture with our chaverim and our nation.

It seems to me that there is nothing more important for us as new olim, than to learn Hebrew. We need to learn, speak fluently, to read and write technical articles in order to be absorbed and to build and be built,

When we make Aliyah to Charuv tomorrow let us choose the difficult and strenuous way- Let us begin to be stubborn and speak only Hebrew, let us build and be built!

20

What's in a Name?

Today I died and became quite literally
A different person-my real self.

I was born with a name but that was taken
away when I was young.

Then I was given a new identity but had
No meaning and indeed for 14 years I had
No meaning or identity.

Now I have chosen a name that
embraces me in its' wonder, in its' soul
and in its' meaning

and I am truly content.

WDB 12 313

Sweet, sweet sleep
 how lovely to fall
 under your charms
 engulf me deeply
 Show me the
 pictures of my
 mind
 and when I
 crawl out
 and roll over
 to Rafi
 even though it's 4:30
 A.M. and
 I hate so
 much
 getting up so
 early
 but I love
 and love to
 stretch my
 body

Barbara

Barbara

6
Report on Sixth Convention of the Ichud

This year's convention was convened in the atmosphere currently enveloping the country and the kibbutz movement in particular. Following the shock of the "October War" the social and economic problems have become more clearly apparent after several years of relative illusory prosperity.

Thusly the first major topic discussed was the kibbutz and society and how the kibbutz relates to the present conditions in the country. In the aftermath of Kiryat Shmona and Ma'alot, the kibbutzim's relationship with their immediate area was discussed in terms of absorbing youth, technical assistance and profit sharing in regional industries. The point was brought out that these endeavors should be well planned and continuing and not only in response to tragedies such as Ma'alot. In essence the big question was how far the kibbutz communities are willing to reallocate their resources (assuming a reasonable standard of living has been reached) to help close the prosperity gap in Israeli society. Possibilities of influencing the government into action through a new department was also proposed, although as in most movement matters there was hesitation to enter into any politicization.

The next area of discussion was settlement and security. The issue surrounding this discussion was the intent of future settlement. There was some difference of opinion on the validity of settlement to establish borders and security. The need for settlement was widely accepted but where and when was variable. Suggestions ranged from the modest to Nahal. Ozis proposed 100 settlements in the next 10 years. The need for bolstering the older mesheks with problems was also voiced. The leadership gap in the armed forces due to the last war was discussed and it was generally agreed that the movement should encourage officers (who so desire) amongst its membership to volunteer for additional time.

Lastly organization and administrative questions of order were discussed. In this convention the method of discussion in general assembly on proposals of the Mazkirut and of regional chugim was utilized. This was supplemented by chugim of 20 or so delegates to discuss the proposals before meeting again in the general assembly for voting. It was suggested that more room be given for the chugim to propose amendments to the general assembly. It was also affirmed that convention would meet every 4 years.

In conclusion the convention left one with a feeling of both hope and frustration. One lingering paradox was that the movement was discussing the prosperity gap in Israel in the relatively luxurious facilities of Ayalet Hashacar.

Despite this one hoped that the movement and the kibbutz movement in general would return to a more active leadership role in Israeli society.

Ronnie

Remains of an Old War

We set out from our base toward the hazy mountain that jutted upward from the desert floor. We must have looked strange to the two Bedouins squatting impassively in a small Wadi not far from where the narrow, shimmering asphalt intersected our line of direction. Stripped to the waist, carrying an assortment of weapons and gear, our little group left the barbed wire and iron and yellow signs with bright red triangles.

The desert was strewn with charred corroded violence in the form of wrecked cannon, broken trucks and halftracks and random chunks of twisted metal that had once part of something no longer there. We wandered more or less in a straight line through the war's discards. We were used to this scene- it was a fixed part of the landscape from El Ariesh on, but we found ourselves stopping at the more personal remains of food tins, an occasional helmet or bundles of yellowed paper and the little grey shoes that seemed to be everywhere. The desert had been a good steward. Everything could have lain for only a few months' instead of seven years of blistering heat, freezing nights and violent storms.

We were about halfway to the imposing mountain when we saw the first one. We had been reconstructing some of the smaller battles from the still visible emplacements and spent ammunition. We found him in a hollowed area, behind some of the rare bushes that dot the Sinai in spring. He lay in pathetic disarray. Some of his uniform was left, but most of his bones lay scattered in a three or four yard radius. He lay among his worn and tired equipment, seemingly attempting to keep as much of himself together as he could through the years and storms and the birds that must have stopped by to fill their bellies on their journey to someplace else.

Each of us stood in his own thoughts, staring at "the enemy", the beast from across the Canal, his little grey shoes torn open, laying forgotten in a hollow in the middle of someplace that had once been important. We moved on, finding two more of his comrades not too far away. I wondered if sometimes they communicated in some way to each other in the first warming nights when spring came to the desert and the awakening of life around them somehow infused them with some invisible current on which memories could ride from one to another. Perhaps so, for I felt something of myself remaining with him, the first one, my enemy, the ruins of a human being.

We reached the dark mountain and climbed it and returned, the activity on the base grated on my tiredness and sunburn and melancholy and a kind of nakedness of soul that was forced to entertain a fleeting shadow that has never quite gone away.

1170

ה ר א ל א י ש ר ב .

לח"מ

הרא לא ישרב
הרא לא ישרב,
לא לשדות המרוהבים שלו
לא לבלייל הצרוב ביממו.

עוד קיץ עבר
עוד קיץ עבר
דברדף מזרחי הסתיו,
הסתיו שהביא איתו
מלחמה.

לא שכן
לח"מ

**** **** ****

סרני השמש התעקמו
וכוח אי פרצו לחוררי
החדר והחורל לא והחמם
אך חמימות חלטה לטני.

היה לילה טיושי ללא מנוס.
איפיתני מיד זדרבית תיקח ארתי.
על חרף ששרח זחלר איטוריים
רנודות אפרבות יקדר בעיגי.

עבר חרף אפרורי בלילה אחד
רצילר לא נגוש כרח הבוקר הסתרי.

דברדף
ח, חירן תיליד
נאות מרדכי.

What does all this life giving mean?
 When does life become sweet and full and worthwhile?
 Life is all we have, to live the best we know how.
 Death, so cold and now such a part of my life.

My life-

Stars to gaze at
 Suns to watch come and go
 Feeling breezes in
 my hair.

Death-so

enveloping

My heart aches

When does the pain
 stop and the feeling
 of freedom renew
 itself?

Generals commanding soldiers
 Heads of state commanding generals
 To kill fellow men
 Stopping the life cycle

No more love songs- only tears.

Life

In my first article on Philosophy I raised the question of, what is the self? In philosophy the asking of the good question was always the beginning of a search that usually led down and up the "Hills of Dilemma." I can find meaning in the process of questioning and answering. Nihilists call ~~(everything)~~ meaningless. Two different answers to the same question - what is being here all about? In the being that is human I have not been able to detect with any certainty a method to reflect on all behaviors at the same time. "I am that I am" - period! Just being here makes us. Running, talking, etc. is not what we are - just examples of what being here does. I am replacing person with "being there." Now we might say that being there just doesn't make sense - but what does making sense have to do with being there? One might even say this article doesn't make sense - Think what happened when you first thought that thought - reflection is also a way of being there - Where? - there! The placement of being there is integral to the thereness of Being. Close your eyes and think of a dog - where is the dog? Take a hammer and see if the dog is in your head - The thereness of being has something to do with how I am being there. Thinking - walking - Trees do fall in forests - Trees are beings - being has something to do with placement in the world but being depends on Being, not on thereness in order to be.

Reflections on Settlement

We are Zionists, today's Pioneers, sitting in our 'modest' steel and concrete pioneer dwellings in Kfar Charuv, we must remember the Palestinians who once came up from Semra to take refuge here from a whirlwind war whose current they were caught up in, only to continue their flight 19 years later, seeking sanctuary from a world gone mad.

We are Zionists, going to work in the fields, armed, posting a 24 hour shmira, guarding our precious Kfar Charuv from the people who were born here, grew up here.

We are Zionists, who must realize that peace is made by tearing down barbed wire and not by erecting it. We must dedicate ourselves to peace, asking 'How do we repatriate and settle the Palestians', and perhaps, 'How do we justify sitting in Kfar Charuv?.'

We are Zionists and they are Palestians, clashing in dark tragedy for half a century and more.

G-d help us both to see the light.

20-12-72 k'd

And I am very good
and you are very sweet
and I linger in
my (our) minds
and my eyes watch
my (your) self
and because you take
my (our) hands
because we laugh and
make fun and
make love
so good
because yesterday the
sky was pink
and it was
sitting upside
down
and the sun was
lost
and I tried to
invent an
island; only so
I could wander
in and out
of the
shadows
that were playing
in my mind

14

and be in
different places
and come home
and love the way
we love to love
each other

528
5222

70 שנה למותו של הרצל

כ' תמוז מזכרונות הילדות

שנת תרס"ד (1904), מלחמת רוסייה-יפאן. בעירנו - רבים היו חוכי המשיח, רבים מחשבי הקיצים. יושבי קרנות בבית המדרש קוראים ומתווכחים על פירושו החדש של ה"מלבי"ם" על ספר דניאל וחישוב "הקק" הקרוב לפי ספר זה. מתעסקים בחישוב הקק ובציפייה לביאת המשיח.

הדור הצעיר והחוגים המתקדמים נתפסו לציונות ושם הד"ר הרצל על שפתותיהם. אני אז ילד בן 7. אחותי הבכירה ציונית. סבי, ירא שמים גדול וקיצוני, מאמין בביאת המשיח, ואף אם יתמהמה, ורואה בציונות - כפירה ובד"ר הרצל - כופר ודוחק את הקק.

בכ"א בתמוז נתקבלה בעירנו הידיעה על מות הד"ר הרצל. קדרות על כל פנים. יהודים מתרוצצים ברחובות, מתכנסים בבתי הכנסיות, פורכים ידיים - מתאבלים. סבי רואה בזה עונש מן השמים על דחיקת הקק.

ב"חדר" של ר' איטשה הולנד, אחד מטובי המלמדים ישבנו, תלמידיו בני השבע, ולמדנו בגמרא. בעוד אנו שקועים בלימודנו נפתחה הדלת ושני אנשים צעירים נכנסו, פניהם משולהבים, רועדים מהתרגשות, ולחשו לרבי: "הד"ר הרצל נפטר, באנו להספידו".

ניסה הרבי למחות: "בפני ילדים קטנים?" אך נרתע והתכוון בפינות החדר. אחד הבאים, מורה בחדר המזנון שרק הוקם בעיר, עמד על שרפרף והפטיר: "ילדים יקרים וחביבים, אבל כבד לעם היהודי, כולנו התייתמנו", ומרר בבכי ואנחנו איתו. אף הרבי שלנו שלף את מטפחתו האדומה מכיס הקפוטה וניגב דמעותיו הניגרות. והנואם המשיך: "גלה כבוד מישראל, האיש אשר בפני מלכים ורוזנים התייצב, איננו". בעוד כולנו רועדים מהתרגשות, הרים הנואם קולו ואמר: "הד"ר הרצל מת, אך תקוות ישראל לא מתה, אתם, ילדים קטנים וחביבים, הנכם תקוות ישראל. הישבנו כעת, כי נאמנים תהיו לחזונו, חזון הגאולה".

"אנו נשבעים!" ענינו זמלבות תמימים וישרים יצאה השבועה.

השניים יצאו ואנו עומדים נרגשים במקומנו. פתאום התאושש הרבי שלנו והכריז: "ילדים יקרים. נקרא עכשיו פרקי משניות אחדים לעילוי נשמתו של הד"ר הרצל.

ש מ ר י ה ו

HOW THE DREAMER

Beware of the dreamer, for he will
dream you away and he lost from you.
See how the dreamer dreams and know
that he cannot see when his dreams
have taken him.

See how the dreamer dreams; look
into his eyes. You can't see him, he
doesn't see you, but a moment ago
something welled in his eyes. Perhaps
you will capture a sparkle, perhaps
a glow; but you will see nothing
at all.

Once I came upon a dreamer and I
asked unto him: In what valley
are you? In what far away land
that I cannot know?

And He said to me:

"I am here! You cannot see?"

And I asked unto him:
How the dreamer?
And he was silent.
And I left him there with his
dreams. And to myself I said:
Ask not unto the dreamer, for
my words are blindness.

As I walked further I came upon
a sunset peeking through the
brown and orange mountains.
And as I came upon the sunset
an idea began to form. That I
must beware of the dreamer lest he
beware of me.

When the sun was gone and out
of sight I stopped awhile and
felt the evening chill coming
and I could see more clearly in
the twilight. And I asked myself
why should I beware of the
dreamer? Who is he to me? He is
still and unknown like the lillies
on the pond, or the cave I feared
to venture in my childhood.
Just then my attention was drawn
to a bird that had alighted on a
bush at the side of the road.

117
As I stopped to watch the bird
I saw a small child walking
towards me rubbing his eyes.
I could see that not long ago
he had been crying, for his
eyes were red and damp.
And I asked unto him: Why
are you crying?

And he answered;
"I shall have no supper
tonight because I told a lie."
And what was this lie, I asked?
"But I didn't lie; he answered;
"I was staring at my aunt,
they said, but I wasn't."
Then what were you staring at,
I asked?

And he was silent.
And I left him in his silence.
And the air was still and I came
upon a cave in the darkness
and entered it to make shelter for
the night.

There was a glow inside and
my eyes came upon the dreamer.
My lips trembled with a question,
but I was silent. And he stood by
the glow and spoke:

"You are still questioning - even
in your silence you are questioning."
And what is wrong with questioning,
I asked?

"There is nothing wrong, or right
with questioning; there are only questions
and words."

Then why were you silent when I
came upon you the first time?

"Because we have learned . . .
the questions and the words, but
we have not learned to see the
obvious. And you are lost in your
words and not in your questioning.
And I am lost in my dreaming
and have forgotten my answers."

But I am curious, I said, I
saw a child and he was silent.

"Yes, I have seen him as well. He
was looking for answers and you
have questioned him; else he would
not have been silent. I will
leave you here in your new found
silence, Take care to use this
silence against what
has occurred this day, that you

18
may learn before this glow is
extinguished by the heavy dew
of our breaths."

And as I sat before the glow I
remembered the words of the
dreamer and his words were not
new to me. Only the child's silence
played with my mind, like the
shadows and light of a fire
play with a wall. I was
filled with images and time
was a void against these images—
My only sense was of my physical
and emotional changes that came
with each image.

I saw the child's damp red eyes
and my eyes grew heavy and burning.
I saw his silent mouth and my lips
trembled and my throat swelled and
grew painful.

I saw a woman's face and my
chest became a prison in which
a heavy pendulum swung back
and forth striking the walls of
my cavity with a heavy thud,
tearing its way through and
enlarging the prison. I stroked
the woman's hair and cool air
circulated around my fingers and
my heart swelled and filled
my cavity.

I saw my face and my face
flushed with warmth and my
palms sweat. And my silence
grew warmer to me.

When I awoke from my dreaming
I left the cave and met the sunrise
and the sky was gold, yellow and
blue. All the green in the
world was coated with orange
and the air was sweet with the
odors of life and the magic
stillness of morning was
broken by birds songs.
And what I learned that night
is of interest to no one, except
that I now know the journey
of the dreamer and how the
dreamer sings. The dreamer
sings as no other sings, for
the song is heard within
and it comes with each breath
that is inhaled, which explains
why no one else can hear.

And I say unto you that my words were a burden and I have given this burden to you. But do not carry this burden, nor use my words to understand, for you will travel in blindness and your songs will be blown in the wind. And beware not of the dreamer, lest you beware of yourself.

Howard

ספירה

- איך החולס -

הזהר מהחולס
כי בחלומותיו יהיה ארבע ממך
הבט איך החולס חולס ותדע
שאינו יכול לראות כשחלומותיו
לקחו אותו.

הבט איך החולס: הסתכל
בעיניו, איך יכול לראות אותו, אינו
רואה אותו, אבל לפני רגע
משהו פרח בעיניו, אולי תלכוד
זיק, אולי להט, אבל לא חראה שום-דבר בכלל.

פעם פגשתי חולס וישלתי
אותו: באיזה עמק נמצא אתה?
באיזו ארץ רחוקה שאינני יכול להכיר?

ראמר לי:

הנני! איך יכול לראות אותי?

ושאלתי ר:
איך החולס?
והוא דמם.
והשארתי אותו שם עם
חלומותיו ולעצמי אמרתי:
אל תשאל את החולס
כי כילים הן עי רדיון.

כי הלכתי הלאה בתקלתי בשקיעת השמש
המציצה מבעד ההרים החומים וכתומים,
כי בתקלתי בשקיעת השמש, רעיון התחיל מקבל צורה,
שאני מוכרח להזהר מהחולס פן יזהר ממני.

בשהשמש הלכה ונעלמה, עצרתי לכמה זמן
והרגתי את צינח הערב בדרך
ויכולתי לראות יותר ברור בדמדומי הערב.

ושאלתי את עצמי: למה עלי להזהר מהחולס?
מי הוא ביבי לי? הוא דומם ואלמרני
כשר נים על האגם או המערה שפחדתי
להעיר בי לדחתי.
בדיק אז ושרמתי ליכי נישאה
לציפורי יצנתה על שית
בשולי הכביש.

מישעצתי להסתכל בציפור
ראיתי ילד קטן מהלך לקראתי ומיפוף עיניו.
הבחנתי שלא מזמן הוא בכה, כי
עיניו היו אדומות ולחות, וישלתי אותו:
למה בוכה אתה?

רעבה:
לא אקבל אף אדרת-ערב כי יקרתי.
"ואיזה שקר זה היה?"
"אבל לא שקרתי!" ענה.
"התכוננתי בדודה שלי, אמר, אך לא עשיתי את זה."
"אז במה התכוננת?" אילתי,
הוא שתק.

רעזבתי אותו בתיקה
והאזיר זמנו ונזקלתי במערה בחושך
ונכנסתי לתוכה כדי לעשות מקלט
ללילה.

היה להט בפנים ועיני נתקלו בחורלם
שפתי דטטו בשאלה, אך דממתי, והוא עמד ליד
הלהט ודיבר.

"סתה עדיין יואל-אפילר בדממה
נתה שרולי".

ומה הרע בלשארל שאלת? אילתי,
"אין יום-זכר רע או טוב בזה
יש רק יאלות ומיליט".

אז למה היית שקט כשנתקלתי בך לנעם הראשונה?
"מפני שלמדנו את ה אלות והמיליט, אך
טרם למדנו לראות את הברור בי ותר
ואתה אובד בזכרית ולא בשאלות
שלך, ואני אובד בחלומות ושכוחותי
את תשובותי".

"אך אני סקרני אמרתי,
ראיתי ילד שהיה שקט.

"כן, ראיתי אותו גם.

הוא חיפש תשובות ושאלות אותו שאלות,
אחרת לא היה שותק. אני אעזוב אותך
כאן, בשתיקה החדשה,

תדאג להשתמש בשתיקה הזו נגד
מה שהתרוש בי רם זה, שתלמד לפנייהלהט הזה
יכבה על-ידי הטל הכבד
ל נשמותי בר".

וכשישבתי לפני הלהט, נזכרתי בדבריו של
החורלם ודבריו לא היו חדשים לי. רק השתיקה
של הי לך שיחקה בראשי כמו הצל האור
האש המשחקים עם קיר. בתמלאתי
בדמריים רזמן היה ריק נגד הדמריים האלה.
החורש היחיד שלי היה
על השיבויים הטבעיים והרגשיים
שבאו עם כל דימרי.

ראיתי את העינים האדומות
הלהות, ועיני נעשו יותר כבדות וי וקדרות
ראיתי את פיו הענק השפתי רטטו וגררני
בזנק.

ראיתי פנים של אישה וזי
הפך לבית-כלא בר מטוטלת כבדה

טלטלה הלך וחרור - טרפת
 את הקירות של חלל גרמי בחבטה
 כבדה, קורעת את דרכיה
 ומגדילה את בית-הכלא. לטפתי
 את יערה של האישה ואויר
 קריר עטף את אצבעותי, וליבי
 התרחב ומילא את חלל גרמי.
 ראיתי את עני והפנים שלי
 התאדמו בחמימות וכפרות
 ידי הזיעו. ושתי קחי התחממה
 אלי.

כשהתעוררתי מחלומתי, עזבתי
 את המערה רפגשתי את זריחת השמש
 והשמים היר זהובים, צהובים וכחולים.
 כל הדרך בעולם היה מצופה בכותם
 והאוויר היה מתוק כנפוחים של חיים,
 והייתי קה הקטומה של בוקר
 הרפעה על-ידי
 ריבון ציפורים.
 ומה שלמדתי הלילה ההוא לא
 יעניין אף אחד. חוץ מזה שאני כעת
 ירדע את המסע של החולם
 דאיך החולם שר. החולם שר כמו אף-
 אחד לא שר, כי השיר נשמע
 מבפנים ובא עם כל נשימה,
 שמסביר למה אף-אחד אחר לא יכול לשמוע.
 ואני אומר אליכם
 שהמילים שלי הן עומס
 ונחתתי לך העומס הזה.
 אך אל תישא את העומס
 הזה, ראל תשתמש במילים שלי
 כדי להבין, כי תטייל בעיורון
 וידיים יתנשאו באויר,
 ותיזהר לא מהחולם, פן
 תזהר מעצמך.

הוא/היא

(תורגם ע"י ד"ר)

What am I Doing Here?

What am I doing here?

fooling around with chickens. Instead of raising them shouldn't I be serving them at a fancy dinner party a la gourmet. What am I doing when I have to worry about a mishloach and keep crazy working hours when I could have a 9-5 job and be done with it.

What am I doing here gathering my clothes woolens and all for an antiquated washing machine when all I should have to do is send them to the corner dry cleaners and worry about the tab later. What am I doing here wasting my time arguing at an asepha or chugai bayit when I should be at Tuesdays, Wednesday, or Maxwell Plums, the theater, the philarmonic and museums.

What am I doing here hitchhiking from place to place when I should be driving in a fiat, datsun, or even a mercedes.

What am I doing here looking like a two bit peasant wearing seconds from Hamashbir when my hair should be in the latest styled shag or a page boy straight,

with big googly sunglasses, a floppy hat, and the latest Parisian or Italien styles.

What am I doing here hiking up mountains and through valley, when I should be out on Washington Bay in my sailboat, or speeding up to the mountains to escape the city hell.

What am I doing here wasting my time baking when all I should be to do is go to Freid hoffers or hilly Anns

What am I doing eating in the ~~box~~ ~~room~~ when I should be eating by candlelight in some plush upper east side restaurant sipping some good white dinner wine

What am I doing eating ~~Leban~~ ~~cottage~~

egg once in a while when I could be eating oysters, shrimps, fillet minion and a B.L.T.

What am I doing here having to be concerned about 47 people when all I should be concerned about is myself.

What am I doing here felling free as a bird, shouldn't I have that claustrophobic feeling of walking down Madison Ave. or fear trembling down through me and sweat pouring down me as I walk along 34th st. and Broadway or through the combat zone. What am I doing here fooling around with boys that had the same crazy dream I had instead of lawyers, doctors and wall street execs, and shouldn't I have that goal of marrying that lawyer, doctor, and owning an eight room house on Long Island.

Shouldn't I be going to Bermuda on Columbus Day, Antique for Washington's Birthday, Puerto Rico for memorial Day and Europe for my two week vacation instead of Tel Aviv or Jerusalem for my 3 day chofesh.

What am I doing here reading a Poultry digest or a book on the "Israeli Army" when I should be reading Vogue or Harper's bazarre.

What am I doing here? Please tell me - what is a nice Jewish American Princess like me doing in a place like this???

nyer

ה'תש"ד

ה'תש"ד

ה'תש"ד

ה'תש"ד

ה'תש"ד

ה'תש"ד

ה'תש"ד

"ה ק י ב ר צ נ י ק ה מ כ ר ע ר" - מועתק מעלון קב' דן
 X

...השאלה הכאובה היא: האם לא קם לנגד עינינו שלרוב זרוע עם "הישראלי המכוער"

- סיפור של "הקיברוצניק המכוער"? הנוגס בעורגה חלק ממה שנראה לו כמגיע לו - מבלי להתחשב במה שנשאר? הבז לערכים ולטמלים? המושיט את ידו כדי לקבל, וקופץ אותה כשמתבקש לתת? הממצה את הטרב שבקיבוץ עד תום - לימודים, טיפול רפואי, שחרור מדאגת פרנסה - אך שומר לו בגנבה את פרטותיו בבנק, לממן מה שמעל ליכולתו של הקיבוץ? יד על הלב: אין כנראה, קיברוצניק שאינו מכוער כשם שאין כנראה קיברוצניק שאינו יפה. כל אחד מאתנו עובר כך או אחרת על מה שהסכמנו ביחד שהוא בלתי סביר. צדיקים הם כנראה נדירים ביותר, ודאי שלא מוכרים בדרום (אפי-לו נח הצדיק בדורותיו הרשה לעצמו קצת יותר מדי מן הטיפה המרה...) ואולי דוקא משרם כך יהיה פשוט יותר לחזור ולהגדיר מהם כללי המשחק של חיי הקיבוץ.

האם הכללים הישנים עדיין טובים בעינינו - או שמא שוברים את הכלים ומתחילים לשחק לפי כל הכללים החדשים.

הכל פתוח: שיתוף, שוויון, עבודה, ערכים, חינוך, מפלגה - הכל.

אך כשנגדיר את הכללים - נהיה חייבים למצוא דרכים לשמור עליהם.

מה שקרה למדינת ישראל עקב תהליכים שגרם להם "הישראלי המכוער" חייב להדליק אור אדום אצלנו.

"הקיברוצניק המכוער" המצוי בתוך כל אחד מאיתנו, אם ישחלט יותר ויותר,

ישאר אמנם - מכוער - אך קיברוצניק כבר לא יהיה.

The "Ugly Kibbutznik"

(from kibbutz Dan's "alon")

...The painful question is whether there has arisen against our eyes the counterpart of the "Ugly Israeli" a specimen of the "Ugly Kibbutznik"? He bites off a piece of cake without considering what remains? The scorner of values and symbols? He stretches his arm in order to receive, but pulls it back when he is requested to do something? He secures the good of the kibbutz to the very end - studies, medical care, freedom from financial worries - but he secretly guards his coins in the bank, to finance that which is above the ability of the

27
kibbutz?

Hand on heart, it seems, there is no kibbutznik who is not ugly as there is no kibbutznik, it seems, that is not be autiful. Every one of us dâsregards this or that, which we together agreed is unreasonable. Righteous people, it seems are very rare, and are certainly not known in their generation (even Noah, the most righteous in his generation permitted himself a little too much from the bitter drop...) And perhaps, davka, because of this it will be simpler to return and define from them, in general, the kibbutz game. Are the old rules still good for us - or perhaps destroying the instrumennts, and starting to play according to new rules is necessary. Everything is up for grabs - cooperation, equality, work, values, education, political party - everything. Also when we define the rules - we must find ways to enforce them. That which happened to our state because of process, which caused the "Ugly Israeli" must flash a red light before us. The common "Ugly Kibbutznik" is inside all of us, if it will reign more and more, it will indeed remain ugly - but there will no longer be a kibbutznik.

(translated by Dov)